

Вищий господарський суд України
через **Київський апеляційний господарський суд**

Скаржник (Апелянт, Відповідач 1):	Позивач (та особи, в інтересах яких він діє):	Відповідач 2:	Третя особа:
Приватне підприємство « ██████████ »	Переяслав-Хмельницький міжрайонний прокурор	Світанківська сільська рада Переяслав- Хмельницького району Київської області	Управління Держземагенства у Переяслав- Хмельницькому районі у Київській області
код ЄДРПОУ ██████████ ; Місцезнаходження: 03148, м. Київ, вул. Гната Юри, ██████████ .	08400, Київська область, м. Переяслав - Хмельницький, вул. Б. Хмельницького,65. Тел.: (04567) 5-13-43.	код ЄДРПОУ: 20597431. Місцезнаходження: 08472, Київська обл., Переяслав- Хмельницький р-н, с. Світанок, вул. Леніна, буд. 22. Тел.: 04567-22149.	Код ЄДРПОУ:38349708. Місцезнаходження: 08404, Київська область, м. Переяслав- Хмельницький, вул.Шкільна, буд. 49. Тел.: 045-675-25-20.
<u>Адреса для листування</u> <u>(отримання пошти</u> <u>Скаржником від суду):</u> 03186, м. Київ, вул.Авіаконструктора Антонова, буд. 4. Приватне підприємство "Юридична фірма „ФОКС"/для С ██████████ В.С.	в інтересах держави в особі Державної інспекції сільського господарства у Київській області		
Фізична особа - громадянка України Миклуш Марина Ігорівна. Податковий номер: ██████████ . Зареєстроване місце проживання: ██████████ ██████████ . Тел.: ██████████ .	код ЄДРПОУ: 38060805. Місцезнаходження: 03190, м. Київ, вул.Баумана, 9/12. Фактична адреса: 04112, м. Київ, вул. О. Теліги, 8. Тел.: 044 591 03 42.		
<u>Адреса для листування</u> <u>(отримання пошти</u> <u>Скаржником від суду):</u> 03186, м. Київ, вул.Авіаконструктора Антонова, буд. 4. Приватне підприємство "Юридична фірма „ФОКС"/для Миклуш М.І.	в інтересах держави в особі Переяслав-Хмельницької районної державної адміністрації		
	код ЄДРПОУ: 24219983. Місцезнаходження: 08400, Київська обл., м. Переяслав- Хмельницький, вул.Б.Хмельницького,53. Тел.: (04567) 5-18-00.		

Дата проголошення Апеляційним судом вступної та резолютивної частин оскаржуваної постанови	Дата отримання належно оформленої копії повного тексту оскаржуваної постанови Апеляційного суду	Строк на касаційне оскарження (згідно вимог частини 1 статті 110 Господарського процесуального кодексу України та положень Постанови Верховного Суду України від 20.01.2009 р.)	Останній день строку на касаційне оскарження (згідно вимог статей 50 та 51 Господарського процесуального кодексу, частини 5 статті 254 Цивільного кодексу України та положень Постанови Верховного Суду України від 20.01.2009 р)
22.04.2014 р.	01.07.2014 р.	20 днів з наступного дня, після отримання належної оформленої копії повного тексту оскаржуваного рішення	21.07.2014 р.

КАСАЦІЙНА СКАРГА

на рішення Господарського суду Київської області від 05 грудня 2013 року та постанову Київського апеляційного господарського суду від 22 квітня 2014 року у справі № 911/4104/13

05 грудня 2013 року Господарським судом Київської області, без належного повідомлення Приватного підприємства «██████████» про місце, дату і час судового засідання, ухвалено рішення у справі №911/4104/13 за позовом Переяслав – Хмельницького міжрайонного прокурора в інтересах держави в особі Державної інспекції сільського господарства у Київській області та Переяслав – Хмельницької районної державної адміністрації до Світанківської сільської ради Переяслав – Хмельницького району Київської області та Приватного підприємства «██████████», третя особа: Управління Держземагенства у Переяслав – Хмельницькому районі Київської області, про визнання незаконним та скасування рішення сільської ради, визнання недійсним договору оренди та повернення земельної ділянки.

Не погоджуючись із вказаним рішенням суду першої інстанції, Приватне підприємство «██████████» звернулось до суду апеляційної інстанції з вимогами скасувати рішення Господарського суду Київської області від 05 грудня 2013 року та ухвалити нове рішення про відмову у задоволенні позовних вимог.

22 квітня 2014 року Київським апеляційним господарським судом проголошено вступну та резолютивну частини постанови, якою відмовлено у задоволенні апеляційної скарги Приватного підприємства «██████████» та залишено в силі рішення суду першої інстанції.

30 квітня 2014 року представник Приватного підприємства «██████████» звернувся до суду апеляційної з метою отримання належно оформленого повного тексту постанови суду апеляційної інстанції.

Однак, представнику не було надано належно завірену копію постанови апеляційного суду, із посиланням на те, що повний текст вказаної постанови було відправлено Приватному підприємству «██████████» засобами поштового зв'язку.

Проте, станом на 12 травня 2014 року ні Приватне підприємство «██████████», ні уповноважений представник підприємства копії оскаржуваної постанови апеляційного суду засобами поштового зв'язку не отримали.

У зв'язку із зазначеним, 12 травня 2014 року, після закінчення усіх встановлених строків, протягом яких копія постанови апеляційного суду могла б бути доставлена засобами поштового зв'язку, представник Приватного підприємства «██████████» повторно, на підставі раніше поданого клопотання, усно звернулась до суду апеляційної інстанції, з метою отримання належно оформленої копії оскаржуваної постанови апеляційного суду.

Проте, представнику Приватного підприємства «██████████» не було надано належно завірену копію постанови апеляційного суду, із посиланням на те, що з 12 травня 2014 року матеріали справи знаходяться у суді першої інстанції.

У зв'язку із зазначеним, починаючи з 12 травня 2014 року, представник Приватного підприємства «██████████» неодноразово усно, з посиланням на вказане вище клопотання, та письмово зверталась до суду першої інстанції, з метою отримання копії належно оформленої оскаржуваної постанови суду апеляційної інстанції.

Однак, судом першої інстанції кожного разу, при зверненні представника Приватного підприємства «██████████», було відмовлено у виданні належно оформленої копії оскаржуваної постанови, посилаючись на те, що вказану постанову суду апеляційної інстанції вже було відправлено засобами поштового зв'язку.

При цьому, працівники як суду першої, так апеляційної інстанції відмовлялись надавати представнику Приватного підприємства «██████████» інформацію стосовно адреси, на яку було направлено повний текст оскаржуваної постанови (враховуючи те, що за результатами розгляду справи в суді першої інстанції, процесуальні документи, адресовані Приватному підприємству «██████████», надсилались на невірну адресу, представник вимагав надання такої інформації).

Лише 01 липня 2014 року, після неодноразових звернень та скарг, представнику Приватного підприємства «██████████» було надано належно оформлений повний текст оскаржуваної постанови суду апеляційної інстанції.

Зважаючи на зазначене, до апеляційної скарги додано клопотання про поновлення строку на касаційне оскарження.

Ознайомившись із повним текстом постанови суду апеляційної інстанції, вважаємо, що при прийнятті вказаної постанови, судом апеляційної інстанції, після перегляду рішення суду першої інстанції, порушено та неправильно застосовано норми матеріального та процесуального права.

В зв'язку із зазначеним, звертаємось до суду касаційної інстанції з вимогами стосовно скасування рішення Господарського суду Київської області від 05 грудня 2013 року та постанови Київського апеляційного господарського суду від 22 квітня 2014 року у справі № 911/4104/13, припинення

провадження у справі в частині вимог та прийняття нового рішення про відмову у задоволенні в частині інших позовних вимог.

З метою забезпечення читабельності документу та зручності при викладенні обставин справи, застосовано наступні терміни:

Місцевий суд – Господарський суд Київської області, в особі судді Лилака Т. Д.;

Рішення місцевого суду – рішення Господарського суду Київської області від 05 грудня 2013 року у справі № 911/4104/13;

Прокурор – Переяслав-Хмельницький міжрайонний прокурор, який діє в інтересах в особі Державної інспекції сільського господарства у Київській області та Переяслав-Хмельницької районної державної адміністрації;

Апеляційний суду – Київський апеляційний господарський суд у складі суддів Отрюх Б. В. (головуючий), Михайльська Ю. Б. та Тищенко А. І.;

Постанова апеляційного суду – постанова Київського апеляційного господарського суду від 22 квітня 2014 року у справі № 911/4104/13;

Договір оренди – Договір оренди землі від 31 жовтня 2005 року, укладений між ПП «[REDACTED]» та Світанківською сільською радою, про що у Державному реєстрі земель вчинено запис від 31.10.2005 року за № [REDACTED].

Конституція України – Конституція України, затверджена Законом України від 28.06.1996 р. за № 254к/96-ВР, із змінами та доповненнями;

ГПК України – Господарський процесуальний кодекс України, затверджений Законом України від 06.11.1991 року за № 1798 – XII;

ГК України – Господарський кодекс України, затверджений Законом України від 16.01.2003 року за № 436-IV;

ЗК України – Земельний кодекс України, затверджений Законом України від 25.10.2001 року за № 2768-III;

ЗУ Про оренду землі – Закон України «Про оренду землі» від 06.10.1998 № 161-XIV;

ЗУ Про розмежування земель державної та комунальної власності – Закон України «Про розмежування земель державної та комунальної власності» від 05.02.2004 № 1457-IV;

ЗУ Про місцеве самоврядування – Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 № 280/97-ВР.

Підстави для скасування Рішення місцевого суду та Постанови апеляційного суду, припинення провадження у справі по частині вимог та прийняття нового рішення про відмову у задоволенні в решті позовних вимог.

І. Підстави для припинення провадження у справі, що передбачено положеннями статей 111-9 та 111-10 ГПК України.

Згідно положень статті 12 **ГПК України**, господарським судам не підвідомчі спори, що виникають із публічно – правових відносин та віднесені до компетенції адміністративних судів, а також справи у спорах, що виникають із земельних відносин, що віднесені до компетенції адміністративних судів.

В даному випадку, вимоги **Прокурора** стосовно визнання незаконними та скасування рішень Світанківської сільської ради Переяслав – Хмельницького району 3 сесії 24 скликання від 28.09.2004 року та 28.09.2005 року за № 232, не підлягають розгляду в порядку господарського судочинства, що підтверджується наступним.

У 2010 році Вищий адміністративний суд України, зважаючи на те, що «Верховний Суд України у своїх рішеннях висловлював протилежні по суті правові позиції щодо аналогічних спірних питань», звернувся з конституційним поданням до Конституційного Суду України щодо офіційного тлумачення положень частини 1 статті 143 Конституції України, пунктів «а», «б», «в» і «г» статті 12 **ЗК України** та пункту 1 частини першої статті 17 Кодексу адміністративного судочинства України.

01 квітня 2010 року Конституційним Судом України, за результатами розгляду зазначеного конституційного подання, прийнято рішення (надавалось представником **Скаржника** і приєднано до матеріалів справи; див. том 2, а.с. 23 - 26), яким встановлено наступне (цитую):

«3.2. Відповідно до частини першої статті 143 Конституції України територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування вирішують, крім передбачених в Основному Законі України, й інші питання місцевого значення, віднесені законом до їхньої компетенції.

За правовою позицією Конституційного Суду України предметами відання місцевого самоврядування є не будь-які питання суспільного життя, а питання саме місцевого значення. Перелік таких питань визначено у Конституції України та Законі України "Про місцеве самоврядування в Україні" (абзац другий пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 26 березня 2002 року № 6-рп/2002). Зокрема, згідно з цим законом до питань місцевого значення належить регулювання сільськими, селищними, міськими радами земельних відносин відповідно до закону (пункт 34 частини першої статті 26).

Конституційний Суд України вважає, що системний аналіз положень Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" (частини першої статті 10, статей 16, 17, 18, 25, 26 та інших) свідчить, що органи місцевого самоврядування при вирішенні питань місцевого значення, віднесених Конституцією України та законами України до їхньої компетенції, є суб'єктами владних повноважень, які виконують владні управлінські функції, зокрема нормотворчу, координаційну, дозвільну, реєстраційну, розпорядчу. Як суб'єкти владних повноважень органи місцевого самоврядування вирішують в межах закону питання в галузі земельних відносин.

Отже, положення частини першої статті 143 Конституції України "вирішують інші питання місцевого значення, віднесені законом до їхньої компетенції" стосується вирішення органами місцевого самоврядування як суб'єктами владних повноважень питань, визначених законами, зокрема, у галузі земельних відносин.

4. Відповідно до пунктів "а", "б", "в", "г" статті 12 Земельного кодексу до повноважень сільських, селищних, міських рад належить розпорядження землями територіальних громад, передача земельних ділянок комунальної власності у власність громадян та юридичних осіб, надання земельних ділянок у користування із земель комунальної власності, вилучення земельних ділянок із земель комунальної власності.

Конституційний Суд України вважає, що ці повноваження охоплюються зазначеним у статті 143 Конституції України поняттям "інші питання місцевого значення", а тому при їх здійсненні сільські, селищні, міські ради виступають як суб'єкти владних повноважень, які реалізують розпорядчі та інші функції.

5. За Конституцією і законами України публічно-правові спори в Україні розглядають і вирішують Конституційний Суд України, суди загальної юрисдикції в порядку кримінального та адміністративного судочинства (статті 13, 15 Закону України "Про Конституційний Суд України", стаття 17 Кодексу).

Конституційний Суд України вважає, що вирішення земельних спорів фізичних та юридичних осіб з органом місцевого самоврядування як суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності належить до юрисдикції адміністративних судів, крім публічно-правових спорів, для яких законом встановлений інший порядок судового вирішення (частина друга статті 4, пункт 1 частини першої, частина друга статті 17 Кодексу)».

Тобто, в даному випадку, спори щодо передання органами місцевого самоврядування земель комунальної власності на правах оренди **Скаржнику**, повинні вирішуватись в порядку адміністративного судочинства.

Зазначене свідчить про те, що вимоги **Прокурора** стосовно оскаржень рішень сільської ради з питань передання в оренду землі, пред'явлено з порушенням правил підсудності, що згідно положень статті 62 ГПК України є підставою для відмови у прийнятті позовної заяви, а у випадку відкриття провадження, згідно вимог статей 80, 103 та 111-9 ГПК України, є підставою для припинення провадження у справі в частині даних вимог.

При цьому, прошу суд врахувати те, що згідно положень пункту 6 частини 2 статті 104 ГПК України, порушення правил підсудності, є в будь-якому (!!!) випадку також підставою для скасування Рішення місцевого суду.

II. Підстави для відмови у задоволенні позовних вимог.

II.1. Стосовно незастосування та неправильного застосування судами положень статей 257 і 268 ЦК України (в редакції на день звернення **Прокурора до Місцевого суду**), що зумовило порушення вимог процесуального права.

Згідно обставин даної справи, звернення **Прокурора до Місцевого суду** з позовною заявою відбулось 28 жовтня 2013 року.

При цьому, позовні вимоги **Прокурора** стосуються подій, які відбулись у 2004 та 2005 роках, тобто, вимоги заявлено через 8 років.

В обґрунтування відсутності підстав для пропуску позовної давності, **Прокурором** було здійснено послання на положення пункту 4 частини 1 статті 268 ЦК України (в редакції до внесення змін у 2011

році), згідно яких позовна давність не поширювалась на подібні вимоги (том 1, а.с.17, абзац 9 позовної заяви **Прокурора**).

Однак, суд повинен розглядати справу і застосовувати лише ті процесуальні норми, які діють на момент розгляду справи (за винятком окремих випадків, які не існували у даному спорі).

В свою чергу, на день звернення **Прокурора** до **Місцевого суду**, положення пункту 4 частини 1 статті 268 **ЦК України** було виключено із **ЦК України**, тобто на вимоги **Прокурора** поширювались положення статті 257 **ЦК України** стосовно загальної позовної давності в три роки, в частині господарського спору, і в шість місяців, в частині адміністративного спору (стаття 99 Кодексу адміністративного судочинства України).

При цьому, **Прокурором** в позовній заяві також було зазначено, що на день звернення до **Місцевого суду**, вказані положення виключено із **ЦК України**, однак зроблено висновок про те, що ним не пропущено строк позовної давності.

Незрозуміло, за яких причин зазначений висновок **Прокурора** було підтримано **Місцевим судом** (напевно, органи державної влади вважають себе всесильними, оскільки визначають, що норми права, які вигідні для них, поширюються на спірні правовідносини, навіть після їх виключення з нормативно – правових актів, а судові органи покривають таке беззаконня).

Прошу звернути увагу на те, що **Скаржника** було незаконно позбавлено можливості приймати участь у розгляді справи **Місцевим судом** (буде обґрунтовано далі) і позбавлено можливості заявити про порушення строку позовної давності.

Однак, представник **Скаржника** усно заявив про даний факт в першому судовому засіданні під час розгляду справи **Апеляційним судом**, в присутності всіх учасників розгляду справи.

Враховуючи вищевикладене, а також заяву представника **Скаржника** про порушення строку позовної давності та те, що **Прокурор** не клопотав про поновлення строку звернення до суду, **Апеляційний суд**, згідно положень статей 103 та 104 **ГПК України**, а також положень Постанови Пленуму Вишого господарського суду України «Про деякі питання практики застосування позовної давності у вирішенні господарських спорів» від 29 травня 2013 року за № 10, повинен був скасувати **Рішення місцевого суду** та прийняти нове рішення про відмову у задоволенні позовних вимог **Прокурора**.

Однак, **Апеляційним судом** було проігноровано вказане порушення, що свідчить про неправильне застосування вимог статті 268 **ЦК України** та незастосування, тобто можливо вважати, що неправильне застосування вимог статті 257 **ЦК України**, а також порушення положень статті 105 **ГПК України**.

*II. 2. Стосовно порушення **Місцевим судом** вимог статей 64 та 87 **ЦПК України** та порушення **Апеляційним судом** вимог пункту 2 частини 2 статті 104 **ГПК України**.*

Згідно положень статей 64 та 87 **ГПК України**, **Місцевий суд** повинен був надіслати **Скаржнику** ухвалу про порушення провадження у справі, а в подальшому ухвали з повідомленням про дату, час та місце наступного розгляду справи та інші процесуальні документи, на **поштову** адресу, повідомлену сторонами.

При цьому, у разі відсутності інформації стосовно поштової адреси, **Місцевий суд** зобов'язаний був надсилати процесуальні документи за адресою місцезнаходження **Скаржника**, що зазначена в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців.

В свою чергу, **Місцевий суд** надслав **Скаржнику** усі процесуальні документи за вказаною **Прокурором** адресою, а саме: 03115, м. Київ, вул. Святошинська, ■, що не є ні поштовою адресою **Скаржника**, ні адресою його місцезнаходження.

При цьому, станом на день звернення **Прокурора** до **Місцевого суду**, розгляду справи **Місцевим судом** і на даний час, адреса місцезнаходження **Скаржника** (інформацію стосовно якої внесено до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців) є наступною: 03148, м.Київ, вул. Гната Юри, ■■■■■, що підтверджується Свідомством про державну реєстрацію (том.2, а.с. 136) та витягом з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців (том 2, а.с. 134).

В зв'язку із зазначеним та враховуючи положення статей 7 та 22-1 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» від 15.05.2003 року за № 755-IV, згідно яких гарантовано право доступу **Місцевого суду** до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців, **Місцевий суд** зобов'язаний був надсилати **Скаржнику** усі процесуальні документи за адресою місцезнаходження **Скаржника**, а саме: 03148, м. Київ, вул. Гната Юри, ■■■■■.

Таким чином, через недотримання **Місцевим судом** вказаних вимог законодавства України, **Скаржника** було позбавлено законного права приймати участь під час розгляду справи **Місцевим судом** та ухвалення **Рішення місцевого суду**.

В свою чергу, вказані обставини не було перевірено **Апеляційним судом**, що зумовило порушення даним судом вимог пункту 2 частини 2 статті 104 **ГПК України**, згідно яких розгляд справи **Місцевим**

судом за відсутності **Скаржника**, не повідомленого належним чином про засідання суду, є в будь-якому випадку (!!!) підставою для скасування **Рішення місцевого суду**.

*II.3. Стосовно порушення **Місцевим судом** вимог частини 4 статті 22, вимог статей 54, 55 та 63 ГПК України, що не було перевірено **Апеляційним судом** і зумовило порушення даним судом вимог статей 101 та 105 ГПК України.*

05 грудня 2013 року, в процесі розгляду справи **Місцевим судом, Прокурором** було подано до **Місцевого суду** заяву, зі змісту якої витікає, що це заява про уточнення позовних вимог (том 1, а.с. 65 – 67), на підставі якої прийнято **Рішення місцевого суду** (сторінка 2 абзац 4 **Рішення місцевого суду**).

Однак, положеннями процесуального права не передбачено право подання заяв про уточнення позовних вимог, що підтверджено Вищим господарським судом України в постанові Пленуму вказаного суду від 26 грудня 2011 року за № 18 «Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції» (пункт 3.11).

При цьому, Вищим господарським судом України у вказаній Постанові визначено, що дії стосовно предмету позову Позивач (в даному випадку, - **Прокурор**) вправі реалізовувати, шляхом зміни предмету або підстав позову, збільшення або зменшення розміру позовних вимог, як це передбачено положеннями статті 22 ГПК України.

Зі змісту заяви **Прокурора** вбачається, що вказана заява є заявою про зміну предмету позову.

В зв'язку із зазначеним та враховуючи положення статей 54 та 57 ГПК України та положення пункту 3.12 зазначеної вище Постанови Пленуму Вищого господарського суду України, **Позивач** зобов'язаний був направити таку заяву сторонам та учасникам процесу та надати **Місцевому суду** докази направлення.

Враховуючи те, що **Прокурором** не було дотримано вказаних вимог, **Місцевий суд**, згідно положень статті 63 ГПК України, зобов'язаний був повернути заяву **Прокурору**.

Однак, **Місцевим судом** не лише не вчинено дії, що передбачено вимогами статті 63 ГПК України, а задоволено вимоги **Прокурора** в редакції зазначеної вище заяви.

Зазначене свідчить про порушення **Місцевим судом** вимог статей 22, 54, 57, 63, 82, 83 та 84 ГПК України, що, в свою чергу, не було перевірено **Апеляційним судом**, і таким чином, зумовило порушення даним судом вимог статей 101 та 105 ГПК України.

*II.4. Стосовно інших підстав для скасування **Рішення місцевого суду** та **Постанови апеляційного суду**.*

Місцевий суд в **Рішенні місцевого суду** (сторінка 7 абзац 8 **Рішення місцевого суду**) та **Апеляційний суд** в **Постанові апеляційного суду** (сторінка 5 абзац 3 **Постанови апеляційного суду**), задовольняючи вимоги та підтримуючи висновки стосовно обґрунтованості вимог **Прокурора** про визнання недійсним договору оренди землі від 31.10.2005 року та зобов'язання **Скаржника** передати орендовану земельну ділянку, виходили з того, що такі вимоги є похідними від вимог стосовно визнання незаконними та скасування рішень Світанківської сільської ради Переяслав – Хмельницького району 3 сесії 24 скликання від 28.09.2004 року та 28.09.2005 року за № 232, заявлених в цьому ж позові.

Враховуючи зазначене та зважаючи на те, що розгляд вимог про визнання незаконними та скасування рішень органів місцевого самоврядування не належить до підвідомчості господарських судів (див. обґрунтування, наведені в розділі I. I. касаційної скарги), вимоги стосовно визнання недійсним похідного правочину та зобов'язання передати орендовану землю, є такими, що не підлягають задоволенню.

Окрім того, ні **Місцевим судом**, ні **Апеляційним судом** не враховано наступне.

Прошу звернути увагу на те, що **Апеляційним судом** при прийнятті **Постанови апеляційного суду** взято до уваги не підписаний жодною уповноваженою особою (навіть головою сільської ради!!!) План меж сільської ради та сільського населеного пункту із Проекту формування території і встановлення меж Світанківської сільської ради та сільського населеного пункту Світанок Переяслав – Хмельницького району Київської області, на чому наголошував представник **Скаржника** (том 2, а.с.217).

При цьому, **Апеляційним судом** не досліджено викопіювання із плану землекористування Світанківської сільської ради Переяслав – Хмельницького району Київської області, наданий представником **Скаржника**, оформлений належним чином та підписаний уповноваженими особами, і згідно якого земельні ділянки, передані в оренду **Скаржнику**, знаходяться в межах села Світанок (том 2, а.с. 114).

В свою чергу, 20 травня 2004 року комісією, у складі Першого заступника голови районної державної адміністрації І [REDACTED] М. В., Начальника Переяслав-Хмельницького районного відділу

земельних ресурсів Г [REDACTED] М. О., Завідуючого відділом містобудування, архітектури та ЖКГ Б [REDACTED] В. М., Сільського голови Світанківської сільської ради К [REDACTED] С. П., Головного санітарного лікаря району Б [REDACTED] І. П., Начальника районної екологічної інспекції П [REDACTED] І. В., Начальника СДПЧ - 27 м.Переяслав-Хмельницький К [REDACTED] Г. М., Директора ПП « [REDACTED] » С [REDACTED] В. С. складено Акт вибору земельної ділянки для видобутку та будівництва цеху по розливу води ПП «Віталфарма» (том 2, а.с. 27).

В даному акті зазначено, що земельна ділянка №1, земельна ділянка №2 та земельна ділянка №3 розташовані в межах населеного пункту – села Світанок, тобто, виділення спірних земельних ділянок відбувалось на законних підставах.

Також, розташування вищезазначених земельних ділянок в межах села Світанок, на момент прийняття рішення та укладення **Договору оренди**, підтверджується наступними доказами (*копії яких знаходяться в матеріалах справи*):

- висновком Начальника Переяслав-Хмельницького районного відділу земельних ресурсів Г [REDACTED] М. О. від 06.10.2004 року за № 330 (том 2, а.с. 28);
- висновком Начальника районної екологічної інспекції П [REDACTED] І. В. від 15 серпня 2004 року за № 175/1 (том 2, а.с. 29);
- висновком Начальника відділу містобудування, архітектури та ЖКГ Б [REDACTED] В. М. від 09 серпня 2004 року за № 26 (том 2, а.с. 30);
- довідкою-висновком в. о. Головного санітарного державного лікаря Переяслав-Хмельницького району Н [REDACTED] М. В. від 09.08.2004 року за № 761 (том 2, а.с. 31);
- висновком Київської регіональної філії Державного підприємства «Центр державного земельного кадастру при Державному комітеті України по земельних ресурсів» від 24 березня 2005 року за № 53 (том 2, а.с. 32).

Крім того, даний факт підтверджується викопіюванням з кадастрового плану (том 1, а. с. 29), відповідно до якого, одна із сторін земельної ділянки від А до Б межує з однією з вулиць села Світанок, що можливо лише у разі, якщо земельна ділянка знаходиться в межах села Світанок.

Також, даний факт підтверджується тим, що 16 лютого 2005 року Переяслав - Хмельницьким районним відділом земельних ресурсів затверджено умови відведення земельної ділянки та запропоновано розробити проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки у відповідності до положень статей 124, 125 та розділу Х «Перехідні положення» **ЗК України** (том 2, а.с. 146). Наступне погодження проекту відділом земельних ресурсів підтверджує відповідність його вимогам розділу Х **Перехідні положення ЗК України**.

На підставі вищевикладеного, вважаємо, що земельні ділянки, які було передано в оренду **Скаржнику**, на момент прийняття рішення та укладення **Договору оренди**, знаходились в межах села Світанок, а тому в будь-якому випадку належали до повноважень Світанківської сільської ради Переяслав-Хмельницького району Київської області, тобто Світанківська сільська рада, на момент укладення **Договору оренди** мала всі необхідні повноваження для його укладення.

При цьому, необхідно враховувати те, що включення земельних ділянок у межі району, села, селища, міста, після укладення **Договору оренди**, не тягне за собою припинення права власності і права користування цими ділянками, згідно вимог статті 173 **ЗК України**, тобто, включення земельних ділянок, які раніше знаходились у межах села, в межі району, не тягне за собою припинення права користування.

Крім того, необхідно зазначити, що відповідно до положень статті 7 **ЗУ Про розмежування земель державної та комунальної власності**, при розмежуванні земель державної та комунальної власності до земель комунальної власності територіальних громад сіл, селищ, міст передаються землі запасу, які раніше були передані територіальним громад сіл, селищ, міст.

В свою чергу, розмежування земель Світанківської сільської ради та села Світанок відбулось згідно Рішення Переяслав-Хмельницької районної ради Київської області від 23.04.1999 року за № 70— VI-XXIII (том 1, а. с. 34), що підтверджується листом Управління Держземагенства у Переяслав-Хмельницькому районі Київської області від 08.10.2013 року (том 1, а. с. 32), що означає те, що положення пункту 12 розділу Х «Перехідні положення» **ЗК України**, які застосовано **Прокурором і Місцевим судом**, в даному випадку не застосовуються.

Відповідно до положень статті 12 **ЗК України**, до повноважень сільських, селищних, міських рад у галузі земельних відносин на території сіл, селищ, міст належить, зокрема, розпорядження землями територіальних громад, надання земельних ділянок у користування із земельних ділянок комунальної власності.

При цьому, здійснюючі такі повноваження, відповідно до роз'яснень Рішення Конституційного суду України від 01.04.2010 року у справі № 1-6/2010, ці ради діють як суб'єкти владних повноважень (том 2, а.с. 23 - 36), що навіть при застосуванні пункту 12 розділу Х «Перехідні положення» **ЗК України**, надає їм право розпорядження земельними ділянками не лише в селі, а і за його межами.

Крім того, варто зазначити, що на балансі Світанківської сільської ради знаходились споруди (свердловини), що були передані в оренду **Скаржнику** разом із спірними земельними ділянками, що

підтверджується положеннями пункту 3 розділу «Предмет договору» **Договору оренди** (том 1, а.с.35) та актом від 25 жовтня 2004 року (том 2, а.с.113).

В свою чергу, відповідно до положень статті 377 Цивільного кодексу України та положень частини 2 статті 83 та статті 120 **ЗК України**, право власності та право володіння будівлею та спорудою передбачає право власності та право володіння земельною ділянкою, що знаходиться під цією будівлею та спорудою.

Таким чином, на момент укладення **Договору оренди** та прийняття рішення, Світанківська сільська рада мала повноваження щодо надання в оренду **Скаржнику** спірних земельних ділянок, які знаходились під свердловинами та для обслуговування свердловин, незалежно від того, де вони знаходились – в селі або в районі.

Зазначене свідчить про те, що **Апеляційним судом** порушено вимоги статей 4 -7, 99 та 105 **ГПК України**.

Крім того, Місцевим судом та Апеляційним судом не застосовано та неправильно застосовано практику Вищого господарського суду України та Європейського суду з прав людини.

Так, на підставі Рішення Світанківської сільської ради від 28.09.2004 року (том 1, а. с. 26), та Рішення Світанківської сільської ради від 28.09.2005 року (том 1, а. с. 40), а також **Договору оренди, Скаржником** отримано в платне користування, строком на 49 років земельні ділянки загальною площею 2,2 га.

При цьому, необхідно вказати на те, що на відведених земельних ділянках **Скаржником** проведено роботи вартістю більше 12 000 000,00 грн. (пробурено дві скважини, отримано проби води та проведено їх експертизу, розпочато будівництво цеху по розливу мінеральної води).

Також, **Скаржник** регулярно сплачує податкові платежі за оренду земельних ділянок у великому розмірі як за земельні ділянки, що знаходяться в межах села Світанок, що підтверджується платіжними дорученнями (том 2, а.с. 34 - 46).

В свою чергу, Світанківською сільською радою всі платежі було прийнято (і на сьогоднішній день не повернуто), таким чином зроблено акцепт оферти **Скаржника**.

В зв'язку із зазначеним, **Скаржник** сприймає зазначені земельні ділянки як частину своєї власності, що повністю відповідає позиції Європейського суду з прав людини в Рішенні «Стретч проти Об'єднаного Королівства Великої Британії і Північної Ірландії» від 24.06.2003 року (пункти 34, 35, 36; *копія якого знаходиться в матеріалах справи*).

При цьому, прошу звернути увагу на те, що висновки, наведені в рішеннях Європейського суду з прав людини є обов'язковими для національних судів, що нормативно обґрунтовано та підтверджено у пунктах 1 та 2 Інформаційного листа Вищого господарського суду України «Про Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та юрисдикцію Європейського суду з прав людини» від 18.11.2003 року за № 01 – 8/1427.

В свою чергу, головуючий колегії суддів **Апеляційного суду** (Отрюх Б. В.) заявив усно в останньому судовому засіданні, що практика Вищого господарського суду України і Європейського суду з прав людини є надто високою матерією для **Скаржника** і не може застосовуватися.

ОДНАК, ПОСИЛАННЯ ПРЕДСТАВНИКА СКАРЖНИКА НА ПРАКТИКУ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ НЕ МОЖУТЬ ВВАЖАТИСЬ НАДТО ВИСОКОЮ МАТЕРІЄЮ ДЛЯ НЬОГО!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Враховуючи вищевикладене та позицію Європейського суду у зазначеній вище справі та позицію Вищого господарського суду України в Постанові від 23.01.2007 року по справі № 47/83 (*витяг з Єдиного державного реєстру судових рішень знаходиться в матеріалах справи*), вважаємо, що визнання недійсним договору, згідно якого покупець отримав майно від держави, та подальше позбавлення його цього майна (навіть на підставі того, що державний орган порушив закон при укладенні договору) є неприпустимим.

В зв'язку із зазначеним, на підставі положень статей 8, 55 та 129 **Конституції України**, статей 1, 4-2, 4-3, 107, 108, 109, 110 та 111 **ГПК України**,

та з урахуванням положень статей 4-7, 12, 22, 54, 57, 63, 80, 82, 83, 84, 87, 99, 101, 103, 105, 111-7, 111-9 та 111-10 **ГПК України**, положень статей 7 та 22-1 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» від 15.05.2003 року за № 755-IV, положень статті 377 Цивільного кодексу України, статей 12, 19, 83, 93, 120, 122, 124, 173 **ЗК України**, положень статті 7 **ЗУ Про розмежування земель державної та комунальної власності**, а також Рішення Конституційного Суду України від 01 квітня 2001 року, Рішення Європейського суду з прав людини «Стретч проти Об'єднаного Королівства Великої Британії і Північної Ірландії» від 24.06.2003 року, положення Постанови Вищого господарського суду України від 23.01.2007 року по справі № 47/83, Постанови Пленуму Вищого господарського суду України «Про деякі питання практики застосування позовної

давності у вирішенні господарських спорів» від 29 травня 2013 року за № 10, Постанови Пленуму Вищого господарського суду України від 26 грудня 2011 року за № 18 «Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції» та Інформаційного листа Вищого господарського суду України «Про Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та юрисдикцію Європейського суду з прав людини» від 18.11.2003 року за № 01 – 8/1427,

ПРОШУ:

1. Скасувати рішення Господарського суду Київської області від 05 грудня 2013 року у справі № 911/4104/13.
2. Скасувати постанову Київського апеляційного господарського суду від 22 квітня 2014 року № 911/4104/13.
3. Припинити провадження у справі в частині вимог щодо:
 - визнання незаконним та скасування рішення Світанківської сільської ради Переяслав – Хмельницького району 3 сесії 24 скликання від 28.09.2004 року «Про надання дозволу на відведення земельної ділянки для видобутку мінеральної води та будівництва цеху по розливу води ПП «[REDACTED]» в межах Світанківської сільської ради»;
 - визнання незаконним та скасування рішення сесії Світанківської сільської ради від 28.09.2005 року № 232 «Про погодження проекту землеустрою щодо відведення земельних ділянок в оренду строком на 49 років ПП «[REDACTED]».
4. Прийняти нове рішення, яким відмовити у задоволенні решти позовних вимог.
5. Вирішити питання розподілу судових витрат.

Додатки:

1. Оригінал квитанції про сплату судового збору.
2. Довіреність на представника.
3. Клопотання про поновлення строку на касаційне оскарження.
4. Заява про зупинення виконання оскаржуваного рішення.
5. Докази направлення копії касаційної скарги та додатків до учасникам процесу.

Представник на підставі довіреності

М. І. Миклуш

«___» липня 2014 року